

Az Élet Fája

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kórház. Hosszú, sötét folyosóin betegek tömege ült mindennap, reményt veszve, lehangoltan. Szorgalmas gyógyítók igyekeztek segíteni rajtuk nap mint nap, egyre fáradtabban, próbálva közben megőrizni saját egyensúlyukat és motivációjukat. Egyik nap a kórház előtti zöld területre elültettek egy kis fát. A kis fa nagyot nyújtózott.

- Ki vagy te? – kérdezték tőle a varjak.

- Tulipánfa vagyok.- felelte szelíden a kis fa, és elindította a föld mélye felé a gyökereit.

- Miért jöttél ide? – kérdezték tőle a galambok.

- Azért jöttem, hogy köszönet legyek a Gyógyítóknak. Ránéznek színes szalagjaimra, és elmosolyodnak. Azért jöttem, hogy biztatás és remény legyek a Gyógyulóknak. Megállnak a táblám előtt, és miután kibetűzték, hazaviszik a szívükben az üzenetemet.

- Jó, hogy itt vagy, kis fa. – simogatta meg sugaraival a Nap, és a kis fa hálásan nyújtóztatta ágait az ég felé. – Jó, hogy itt vagy. Te akkor is itt leszel majd a szemük előtt, ha engem éppen el is takarnak a felhők. Olyankor sötétebben látnak mindent, és hajlamosak elfelejtkezni a reményről és a hitről.

- Mostmár nem fognak. – suttozta a kis fa. – Nem tudnak, mert itt leszek. Egyre nagyobbra nőök, virágaim lesznek és leveleim. Élet vagyok és erő, közvetítek ég és föld között.

Ágaimon fészket raknak majd a madarak, és dallal köszöntik a reggeleket.

- Jó lesz.- suhogtatták meg szárnyukat a varjak.

- Jó lesz. – repültek közelebb a galambok.

A Nap nem szólt már, csak mosolygott. Áldó, meleg fényébe burkolta a kis fát.

(FVA- REGEA Alapítvány)